

ไม่ซัวร์ แต่ดีกว่าไม่ใช้ ...เรื่องจริงของ “ถุงยางอนามัย”

ที่ผ่านมา “ถุงยางอนามัย ” ถูกมองเป็น ของ ที่น่าละอายอย่างมาก หากมีติด อยู่กระเป๋าของใคร แต่สถานการณ์การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร หรือความรุนแรงจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ทำให้สังคมไทยต้องปรับทัศนคติต่อถุงยางอนามัยในแง่บวกกันมากขึ้น...

ถุงยางอนามัยในประวัติศาสตร์

การใช้ถุงยางอนามัยมีมาแต่ครั้งโบราณกาลแล้ว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการคุมกำเนิด เอกสารทางประวัติศาสตร์ของอียิปต์ กรีก และโรมันบันทึกถึงอุปกรณ์ที่ใช้ในการคุมกำเนิดที่ใช้กับสตรี เนื่องจากในยุคนั้นมีความเชื่อว่าการป้องกันการตั้งครรภ์เป็นภาระหน้าที่ของเพศหญิง

ช่วงก่อนศตวรรษที่ 15 ในภูมิภาคเอเชียมีการบันทึกถึงการใส่ถุงยางอนามัยในฐานะที่ใช้เป็นอุปกรณ์เพื่อการคุมกำเนิดเป็นที่รู้จักกันเฉพาะในหมู่ชนชั้นสูง อย่างในประเทศจีน วัสดุที่ใช้ในการผลิตถุงยางอนามัยทำจากเส้นไหม กระดาษ หรือผ้าใ้ลูกแกะ ส่วนในญี่ปุ่นผลิตจากกระดองเต่าหรือเขาสัตว์

ถุงยางอนามัย : ของดีที่ไม่ซัวร์ แต่ดีกว่าไม่ใช้

แม้ว่าการใส่ถุงยางอนามัยเป็นวิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ได้รับความนิยมมากที่สุด และน่าจะเป็นวิธีการป้องกันตนเองที่ปลอดภัยมากที่สุด ทว่า ในทางการแพทย์ การใช้ถุงยางอนามัย สามารถทำได้คือลดโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มิใช่ว่าป้องกันได้ทั้งหมดหรือไม่มีโอกาสเกิดขึ้นเลย

จากการศึกษาวิจัยถึงประสิทธิภาพของถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์พบว่า กลุ่มโรคที่สามารถป้องกันโรคได้มากกว่า ร้อยละ 90 ได้แก่ โรคเอดส์ ไวรัสตับอักเสบบี หนองในแท้ และพยาธิในช่องคลอด ส่วนโรคหนองในเทียมและซิฟิลิส ป้องกันโรคได้ ร้อยละ 50-90 สำหรับ โรคเริมและแผลริมอ่อน ป้องกันได้ ร้อยละ 10-50 (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 แสดงประสิทธิภาพของการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

โรค	ประสิทธิภาพ
เอดส์	ป้องกันได้มากกว่า 90%
ไวรัสตับอักเสบบี	ป้องกันได้มากกว่า 90%
หูดหงอนไก่	ไม่ได้ผลหรือน้อยกว่า 10%
หนองในเทียม	ป้องกันได้ 50-90%
หนองในแท้	ป้องกันได้มากกว่า 90%
พยาธิในช่องคลอด	ป้องกันได้มากกว่า 90%
ซิฟิลิส	ป้องกันได้ 50-90%
โรคเริม	ป้องกันได้ 10-50%
แผลริมอ่อน	ป้องกันได้ 10-50%

ที่มา: ป้องกัน ปลอดภัย ห่างไกล โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ <http://health.in.th/categories/healthful/news/16>

แม้ว่าการใช้ถุงยางอนามัยจะได้รับรองความปลอดภัยได้ดี มรีย ทว่า นี่ก็วิธีหนึ่งที่ลดโอกาสเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ดีที่สุด อย่างน้อยก็กว่าเป็นแล้วต้องรักษา...

ทำอย่างไรให้ปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

การป้องกันที่ดีที่สุดคือ การไม่มีเพศสัมพันธ์ แต่หากยังมีเพศสัมพันธ์มีข้อแนะนำเพื่อเพิ่มความปลอดภัย ดังนี้

1. การไม่เปลี่ยนคู่นอน ให้มีสามีหรือภรรยาเดียว
2. ใส่ถุงยางอนามัย
3. อย่ามีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุน้อย เพราะจากสถิติหากมีเพศสัมพันธ์อายุน้อยมีโอกาสติดโรคสูง
4. ให้ตรวจประจำปีเพื่อหาเชื้อโรค แม้ว่าจะไม่มีอาการ โดยเฉพาะผู้ที่ต้องการแต่งงานใหม่
5. เรียนรู้อาการของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
6. อย่าร่วมเพศขณะมีประจำเดือน เพราะทำให้เกิดโรคติดต่อได้ง่าย
7. อย่ามีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก หากจำเป็นให้สวมถุงยางอนามัย
8. อย่าสวนล้างช่องคลอด เพราะทำให้เกิดการติดเชื้อได้ง่าย

ที่มา : สิริกร เก้าภูไทย สำนักงานพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารสุขภาพ